

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 33.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915690203344/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

den samme Klang, hvormed Martyrerne svarede Cæsar Nero, raabte de med een Røst, som om de alt ikke mere vare enkelte Selv: »Ja, ja, Beredte, ja.« Og igen: »Beredte, beredte.« Og atter gik en Bølge af salige Suk og rødrende Ild ind over de hvide, og alle istemte med frydefuld Røst: »Beredte, beredte, Ja, til det himmelske Bryllup ere vi beredte, Ja, ja, Ja, ja, Til Bryllup beredte.« Da skød en Baad med Purpursjil i gylden Raa sig smidigen ind under den vandrønde Skares Fødder, og et som St. Elms Ild flammende Vindpust førte dem ud over Havet. Der greb i Nonnernes Hovedlin og Kvindernes Slør, og blufærdig rødrende dækkede de med det løsnede Haar den fremsmilende Barm. Men en Taage, hvid og fin som et Brudeslør, dækkede snart Skarens Forsvinden.

Der stod jeg, naget af utilfredsstillet Spørgelyst, og stirrede efter disse, som dansede ind i Evigheden ad den rosenstrøede Vej, og spurgte Munken: »Hvornaar vil Du betræde denne Baad? Var Du der nogen Sinde, og hvordan smager Salighedens Glæde?« Han svarede, mig tryktes med et undvigende Blik: »Ingen kan udsige Salighedens Fylde. Og ingen, som træder ind i Guds Pleroma og smager Guds Væsen, vender tilbage til Timelighedens Liv. Men jeg, som higer imod alle Sjæles Længsel, jeg vover knap at stirre frit derind, endsigse at vandre derind, skønt hvert Sekund skælver mit Hjerter under Guds Kærligheds Kald; men endnu er mit Væsen selvisk, og jeg ængstes endnu for at ofre min Selvbevidsthed i Guds Almagts Favn. Saaledes vandrer jeg med Bod og i Bæven imellem denne Kyst og Skærsildsriget, indtil min Time slaar. Følg mig, Du videlystne, hvis ikke, faar Du snart for meget at vide. Alt ringer Himmelsklokkens staalblaa Malm til Ave. Snart vil Mirakelhavet opsluge disse Klipper, og før i Morgen genskabes de ikke – eller slet ikke, hvis Guds Lune vil.« Men denne Tale forhærdede just min Last. Graven svarede jeg: »Jeg maa endnu udforske dette Hav, og hvorfra dets Kræfter og Bevægelse stammer. Vent dog lidt.« Saaledes vandred »Kom!« og »Vent!« frem og tilbage mellem os flere Gange, imens jeg vogtede paa Havets Fremskridt; thi det løftede sig ej efter en Vædskes almindelige Love, men droges ind mod Klippen, op mod Luften og ned mod usete Aarsager, som en Ildslue vandrer ad Irens og Brændselets Veje – men stadig svagere lød Munkens Stemme, og da jeg vendte mig om, var han forsvundet.